

ŽIVOT vírů

Proměna
společnosti
evangeliem

LEDEN 2022 49 Kč / 1,90 €

J. Unger:
„Vy máte rád
černou, že?“
/ 4

J. Ježková:
„Podle pasáků
jsme slepice“
/ 8

P. Hošek
ve víru tance
(recenze)
/ 26

Přítel
bližší než bratr

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4** Naději, ale
uvěřitelnou, prosím
Jiří Unger

BÝT MLADÝ

- 6** Připadala jsem si
odporná
Kristýna Urbanová

ROZHOVOR

- 8** Mezi prostitutkami
jsem jako ryba ve vodě
Jana Ježková

TÉMA: PŘÍTEL JE BLÍŽŠÍ NEŽ BRATR

- 12** Svědkové našich životů
Ráchel Bícová
13 Mezi přátelstvím
a závislostí
Jana Frantíková
14 Neschovávat se v jeskyni
vlastního studu
Keifer Lucchi
15 Být slyšena
Alžběta
16 Jak žít jako single v církvi
Sam Allberry

NAD BIBLÍ

- 19** Jsme otroci,
nebo přátelé?
Šimon Dittrich

MŮJ PŘÍBĚH

- 20** Moje neideální přítelkyně
H. Bortová
21 Táta, který utíká se mnou
Jitka Evanová
21 Politicky nepřijatelná
Jiřina Káňová

Z HISTORIE

- 22** Předával štafetový kolík
odpuštění
Eric Henry Liddell,
Jaroslav Pleva

STVOŘENÍ

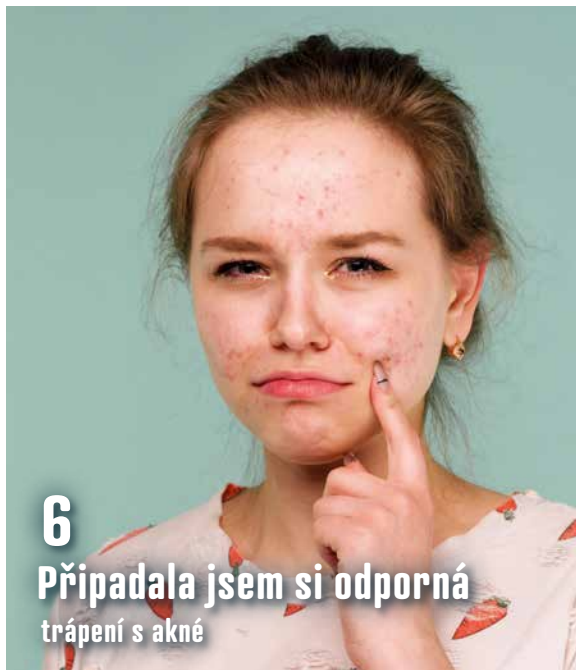
- 24** Schodiště k životu
Josef Potoček

RECENZE

- 25** Mučen pro víru
Dan Drápal
26 Ve víru Velkého tance
Hana Pinknerová

PŘIPRAVUJEME

- **rozhovor**
s Adamem Parmou
 - o velké rodině,
křesťanech v médiích
a chystané pohádce
- **téma: Zdravá církev**
 - potřebujeme tradici?
 - proč chodit do sboru,
když mám internet?
- **Manželé a služba:**
pojitko, nebo hradba

6 Připadala jsem si odporná trápení s akné

8 rozhovor: Jana Ježková nosí dárky prostitutkám

16 Čtyři lži o nezadaných Sam Allberry o vztazích v církvi

6 Jeruzalém není „město tří náboženství“ komentář Johannese Gerloffa

13 Svědkové našich životů Vyplatí se usilovat o přátelství?

22 Olympionik, který v neděli nezávodil virtuální rozhovor s Ericem H. Liddellem

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich, Bc. Lucie Vlasáková, DiS.

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50*** příplatkem.
Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky kráti. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdatma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM | **RENOMIA**
SOLIDUM | **NETWORK**

Milý čtenáři,

když jsem před mnoha lety přišel mezi křesťany, slyšel jsem svérázný výklad toho, co znamená oběť chvály: Když se mi nechce chválit Boha, musím se překonat, tedy přinést oběť. Automaticky to vycházelo z představy, že oběť je něco obtížného a nepříjemného.

„To ale byla velká oběť!“ Tak by mohla vnučata mluvit o svém dědovi, který ze mzdy rakousko-uherského úředníka splácel hypotéku na dům, kde se vnučátka narodila. Znamená to, že si patriarcha nemohl moc vyházet z kopýtka. Uskrovněl se, lepší se dvou pokojů svého nového předměstského domku pronajal cizí rodině, na štítovou stěnu nechal za pouhých deset korun ročně umístit reklamu na mýdlo Hellada a platil a platil a platil. Jeho dcery pak už žily ve vlastním a jeho vnučata vystudovala, učila na univerzitě a vydávala odborné publikace. Podle toho je obětí miněno dlouhodobě uskrovnění se a omezení života. Obětavého člověka obdivujeme a oceňujeme ho tím víc, čím víc musel „obětovat“ nebo čím víc se musel „obětovat“.

K představě neochotné neradostné oběti se v náboženských souvislostech řadí také zásluhy takové oběti. Něco obětuj a Bůh ti za to požehná. Běžně princip „něco za něco“ zaznívá v prosloveh před sbírkami. „Když budeš skoupě rozsávat, budeš i skoupě žnout!“ To je sice pravda pravdoucí, ale někdo tomu rozumí jako výzvě k nepříjemnému, náročnému dávání, k oběti proti srsti. „Dej hodně, abys hodně dostal“, to mi navíc připomíná variantu „spasení ze skutků“, která se mezi některými evangelikály krásně rozkořenila.

Oběť je pravděpodobně pojmem primárně náboženským, který označuje vše, co kněz přináší Bohu. Oběť v biblickém smyslu ale není jen to. Bůh Hospodin totiž nestojí o nic, co by si předem nevymínil v rámci smluvního vztahu. Zároveň od nás nechce nic, co by nám předem k tomu, abychom mu to mohli obětovat, nedaroval. U starozákonních i novozákonních věřících se nikdo nemůže chlubit, že by byl mimořádně obětavý. Oběti v biblickém smyslu si tedy žádné zásluhy získat nelze.

Pohříchu ale takhle dnes oběti rozumí málokdo. Kde jsem něco takového vzal já? Vzpomínám si na jarní den před 28 lety. Šel jsem z práce. Sestupoval jsem z kopce v Praze 5 a radoval jsem se. Důvodem k radosti byl Bůh: Viděl jsem krásu stvoření, slunce, keře, tuším, že žluté květy narcisů nebo forsythií, funkcionalistické vilky, které jeho stvoření postavilo, asi zpívali ptáci, proč by to nedělali? Určitě jsem se radoval i ze všeho, co mi Bůh dal, z rodiny, z práce na Životě víry, ze společenství křesťanů. Nemodlil jsem se, ale radoval. O ničem jsem nepřemýšlel, neřikal jsem si, že je dobré se radovat, nehledal jsem žádné náboženské souvislosti...

A najednou myšlenka přišla. Vybavil se mi šestý verš 27. žalmu: „Obětovati budu v stánku jeho oběti plésání (tj. radosti)...“ (Omlouvám se ti za kraličtinu, ale jednak je to pro mě přirozený jazyk, jednak ten verš v jiných překladech tolik neseď.) Uvědomil jsem si, že to, co

právě dělám, je moje kněžská služba Bohu nebes. Moje oběť nevyžadovala žádné přemáhání, a přitom přesně odpovídala verši, který mi vystoupil z Bible. K tomu, aby se moje oběť Bohu líbila, nebylo potřeba úsilí ani sebezapírání. Naopak, cítil jsem, že kdybych se to ze sebe snažil vyždímat, mou oběť by to kazilo. Prožíval jsem, že se Bůh raduje právě z mé snadné oběti.

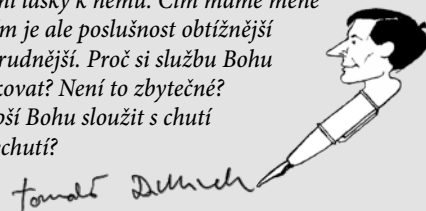
Pravá oběť není těžká

Tento zážitek mi otevřel oči a já jsem ve Staré i Nové smlouvě začal nacházet řadu dalších lehkých, novozákonních obětí: vděčnost, chválu, přímlovnou modlitbu, půst, čekání na Boha. Dávání peněz sem patří také, ale to ochotné. Kdyby nás při tom ruka svrběla, už by to nebylo ono.

Pavel napsal, že jsme živé oběti (Ř 12,1). To je základ pro všechno ostatní. I když si to David asi plně neuvědomoval, to, co napsal třeba právě ve 27. žalmu, vycházelo z této myšlenky. Jestli jsme živé oběti, pak Bohu patří každá částička našeho života. Na stůl jsme nevysázeli jen pár korun. Vložili jsme tam všechno a v rámci toho všeho, celého svého života, taky třeba myšlenky, city... Protože jsme dali všechno, nebudeme už ničeho litovat. Skutečnost, že nejsme sami svoji, nám dává křídla. Až ten, kdo dal všechno, má plnou svobodu, protože zároveň všechno dostal. Teprve v této svobodě můžeme obětovat radostně. Bůh si nás vyhradil se vším všudy. Proto mu všechno můžeme přinášet a užívat si vztah s ním, ve kterém nám i on všechno dává.

Ale co když se ti chválit nechce? (Někdy je nám nanic, procházíme těžkými chvílemi života – podobnou situaci tady nemám na mysli; jde mi o celkově dlouhodobě nastavení tvé osobnosti.) Co když se ti nechce finančně podpořit dobrou věc, o které si myslíš, že Bůh chce, abys ji podpořil? Co když necítíš vděčnost, i když víš, že bys vděčný být měl? Co když se ti nechce modlit? Nemáš se k tomu snad nechat dostrkat, nemáš se zapřít a udělat to? Jsem určitě pro. Ale taky je dobré vědět, proč se nám nechce.

Můj kamarád misionář Jirka Dohnal kdysi napsal: „Oběť je jen tak těžká, kolik nám k ní chybí lásky.“ Boha můžeme poslouchat i bez prožívání lásky k němu. Čím máme méně lásky, tím je ale poslušnost obtížnější a oběť trudnější. Proč si službu Bohu komplikovat? Není to zbytečné? Není lepší Bohu sloužit s chutí než s nechutí?

Tomáš Dittrich

Naději, ale uvěřitelnou, prosím

JIRÍ UNGER

„Vy asi máte rád černou barvu...“ začal jsem nesměle rozhovor se studentem, který ke mně přistoupil do kupé. Měl na sobě černou mikinu, místo kalhot černou sukni, černě namalované nehty. Nic lepšího mě nenapadlo. Na hrudi ohromný nerezový pentagram. Prý se mu líbí jako dekorace. Bibli zkoušel a tu satanskou taky. Na Boha ale prý teď nemá čas. Ptal jsem se, jestli je „emo“, a on byl trochu v šoku, že takový stařec jako já vůbec ví, co to je. Nebyl. Bylo mu teprve šestnáct, ale vypadal starší. Byl originální, sečtělý, přemýšlivý. Ten den zrovna vyšel článek o statisících dětí zneužitých francouzskými kněžími, o němž věděl, ale rád si se mnou povídal i přesto, že jsem mu řekl, co dělám.

Byl otevřený. Probrali jsme sebepoškozování, drogy, ale taky Čapka a další autory. Právě se rozešel se ženou, s níž se poznal přes on-line seznamku, ale sám se považuje za pansexuála, kterého přitahují lidé bez ohledu na sexuální orientaci nebo genderovou identitu. Spíš ho ale, podle jeho slov, přitahují muži. Měl diagnostikovanou úzkostnou poruchu. Když jsme se na nádraží rozloučili, poděkovali jsme si vzájemně

za rozhovor a já jsem si pomyslel, že být dnes teenagerem je mnohem složitější než dříve. Tolik úzkosti, hledání a rozporných pocitů! Ve světě, kde jsou vnější normy hlavním nepřitelem, je projekt vlastní identity, toho, stát

**Nedokázal jsem
proniknout za sladkou
pozitivní náladu, která
mi snad měla navodit
pocit Boží přítomnosti.**

se sám sebou, znásobený narcistním světem sociálních sítí opravdu náročná věc. Nietzsche by mohl vyprávět.

Před nedávkem jsem jel naopak s pár věřícími teenagery víceméně jako taxikář na jeden křesťanský hudební festival. Ze zadních sedadel v autě streamovali, jak tam jedeme. Mark Zuckerberg by z toho musel být v sedmém metaversu. Mně tak šlo hlavou, jak málo vlastně víme o skutečném světě věřících teenagerů, který existuje paralelně k jejich času v besídkách, dorostech a mládežích. Pastorační poradci na festivalech vědí, že realita a skutečné zápasy mladých lidí v církvi jsou často jiné a hlubší, než si chceme připustit. Slova řečníků byla silná. Nepřinášeli lacinou víru bez bolesti, pochybností a zápasů. Ukazovali na lásku a naději navzdory, víru kamenitých řečišť spíše než regulovaných břehů. O to víc mě zarazil kontrast s některými kapelami, u nichž jsem nebyl schopen jakkoli proniknout za tu sladkou pozitivní náladu neboli *vibe*, který mi snad měl navodit pocit Boží přítomnosti. Emoce mi připadaly umělé, vyšponované a ploché. Kdo znáte

klip „The Worship Song“ od skupiny Random Action Verb Worship, tak mi asi rozumíte. Možná to ale bylo mnou.

Začal jsem přemýšlet, zda vedle knih o emocionálně zdravé církvi a vedoucích od Petera Scazzera nepotřebujeme také něco o emocionálně zdravých chválách. O chválách, které by odrážely i to, že jsme komunitami radosti i slz. Církvi, která – jak to tak hezky vystihli v KS Plzeň – je výškovým táborem, kde oslavujeme svá vítězství, ale také oplakáváme své prohry. Kde se mísí ta nejhlubší radost, krása, smysl a vděčnost s bolestmi, ztrátami, tápáním, hledáním a nejistotou. Místem, kde se Kristus setkává s naším upachtěným nenablýskaným lidstvím. Odrážejí emoce v našich chválách skutečné emoce, které ve vztahu s Bohem prožíváme, nebo jen ty očekávané a žádoucí, které chceme vyvolat, protože tam ve skutečnosti nejsou? Zvláště tam, kde jsou chvály spíše prostředkem k prožívání Boha než jeho odrazem, mi připadá riziko jejich náhražkovosti nejvyšší.

Když poslouchám hudbu a texty americké zpěvačky Billie Eilish, hudební ikony současných teenagerek, naprosto chápu, že ji sledují stamiliony dívek. Lidé ji obviňují, že hudba i klipy jsou depresivní; poukazují na to, že má odpovědnost za mladé lidi a že by měla natáčet něco veselého. „Ale já nikdy veselá nejsem,“ odpověděla na to Billie v jednom filmovém dokumentu. „Proč bych psala o něčem, co neznám? Cítím to, co je negativní. Vnímám tyto věci velmi intenzivně. Proč bych o nich neměla mluvit? Mít píseň, která přesně popisuje vaše emoce, je nejlepší pocit na světě. Díky ní máte pocit, že nejste sami. ... Proč tolik lidí šokuje, že o tom mluvím? Přitom tolik lidí o těchto věcech mlčí.“

Když ji poslouchám, napadá mě, že se ve svých písních možná umíme radovat s radujícími, ale ona umí plakat s plačícími. Jako žalmisté se nebojí bolestných emocí, které se nevyhýbají ani lidem víry. Nepřinášejí naději v Bohu, ale dokáže vstupovat do trápení druhých skrze autentické sdílení sebe samotné i svých zápasů. Stále ještě u ní mám pocit, že to není jen kalkul a chytrý marketing. Ale uvidíme.

Žijeme v době epidemie úzkostí, kde zároveň pocit je více než myšlenka. Co cítím, je vnímáno jako pravdivé a autentické. S pocity se přestalo polemizovat. Velká část problémů současného života přitom spočívá právě v tom, že je veden na základě pocitů. Vůle je pak ponechána napospas okolnostem, které pocity vyvolávají. Žijeme v době velkého rozvolnění a experimentování, kdy věci dříve jasně dané jsou najednou nesamozřejmé – jako v příběhu mladíka z vlaku. O to větší musíme mít schopnost naslouchat a doprovázet.

Zároveň žijeme v době zvětšujícího se hladu po naději. Naději „přestože“. Naději, která lacině nepřelakuje naše zápasy a slabosti, ale dokáže být zranitelnou a chvějící se. Uvěřitelnou. Naději kříže a vzkříšení. V té je církev nesmírně silná, pokud si dokáže přiznat i svou nedokonalost.

Mgr. Jiří Unger je tajemníkem České evangelikální aliance a členem redakční rady Života víry.

ilustraci foto Pavel Klemánov / Unsplash